

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.357 van 31 maart 2011
in de zaak A. 191.511/VII-37.926.**

In zake : Herwig BECKERS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sven Mary
 kantoor houdend te 1060 Sint-Gillis
 Afrikastraat 92
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de gouverneur
van het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jan Bouckaert en Monique Kestemont
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 april 2009, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gouverneur van het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad van 11 februari 2009 waarbij de aanvragen van Herwig Beckers voor het verkrijgen van een vergunning tot het voorhanden hebben van vuurwapens, onontvankelijk worden verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 191.013 van 2 maart 2009 is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 maart 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sven De Baere, die loco advocaat Sven Mary verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Karen Van Alsenoy, die loco advocaat Jan Bouckaert verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is houder van een grote collectie van wapens die vergunningsplichtig zijn. Een deel daarvan was reeds vergunningsplichtig onder de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie (hierna : oude wapenwet), en een ander deel

werd vergunningsplichtig door de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : nieuwe wapenwet).

3.2. Naar aanleiding van een huiszoeking bij de verzoeker is een grote hoeveelheid wapens in beslag genomen. Het openbaar ministerie heeft de verwijzing van de verzoeker gevorderd naar de correctionele rechtbank wegens diverse inbreuken op de oude wapenwet.

Bij arrest van 27 maart 2007 van de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Brussel wordt het verzoek tot opheffing van de onderzoekshandeling houdende de inbeslagname verworpen.

3.3. De verzoeker dient op 30 juni 2007 twee aanvragen in voor het verkrijgen van vergunningen tot het voorhanden hebben van een vuurwapen op grond van zowel de oude als de nieuwe wapenwet. Hij vraagt de regularisatie aan voor 143 wapens. In de aanvragen geeft de verzoeker aan dat er wapens in beslag zijn genomen in het kader van een gerechtelijk onderzoek. Als motief tot het houden van deze wapens geeft hij "sportief en recreatief schieten" en de "intentie een verzameling van historische wapens op te bouwen" aan.

3.4. Op 7 februari 2008 wordt aan de verzoeker gevraagd om verscheidene documenten op te sturen, met name :

- het aanvraagformulier (één per wapen);
- een afschrift van de identiteitskaart;
- een bewijs van het slagen voor de theoretische proef daterend van minder dan 2 jaar;
- een bewijs van het slagen voor de praktische proef geschiktheid bedienen vuurwapen;
- het schriftelijk akkoord van de meerderjarige gezinsleden om een vuurwapen voorhanden te hebben en een afschrift van de identiteitskaarten;
- een bewijs dat de aanvrager regelmatig een schietstand bezoekt;

- het bewijs van betaling van de retributie die verschuldigd is voor een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen (65 euro per vergunning).

Op 21 maart 2008 wordt de verzoeker nogmaals uitgenodigd om een bewijs van betaling van de verschuldigde retributie voor te leggen.

3.5. De gouverneur van Brussel-Hoofdstad maakt op 7 februari 2008 aan de procureur des Konings van Brussel het voornemen kenbaar om een weigeringsbeslissing te nemen en vraagt een kopie op van de processen-verbaal, opgesteld ten aanzien van de verzoeker, alsook van diens advies over een gebeurlijke weigeringsbeslissing.

3.6. Op 19 augustus 2008 stuurt de procureur des Konings van Brussel de gevraagde processen-verbaal op en sluit hij zich aan bij het voorstel van de gouverneur om de aanvragen te verwerpen.

3.7. De gouverneur van Brussel-Hoofdstad vraagt bij brieven van 7 februari en 28 augustus 2008 aan de korpsoverste van de betrokken politiezone om de wettelijke voorwaarden voor het verkrijgen van een vergunning te willen nazien en advies omtrent de aanvragen te verlenen.

De lokale politiedienst van Ukkel-Oudergem brengt op 8 oktober 2008 een ongunstig advies uit met betrekking tot de vergunningsaanvragen van de verzoeker omdat tegen hem een strafonderzoek loopt.

3.8. Op 22 oktober 2008 wordt de verzoeker er nogmaals aan herinnerd dat hij nog steeds de retributie, die verschuldigd is voor de vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen, niet heeft betaald.

De gouverneur van Brussel-Hoofdstad deelt op 19 december 2008 aan de verzoeker mee dat de lokale politiedienst een ongunstig advies heeft

verleend omtrent zijn vergunningsaanvraag en dat de procureur des Konings van Brussel heeft ingestemd met het voorstel om de aanvraag te weigeren. De verzoeker wordt er eveneens op gewezen dat hij de retributie nog niet heeft betaald, dat hij zijn dossier na afspraak kan inzien en wordt ertoe uitgenodigd om, binnen de vijftien dagen na ontvangst van de brief, elementen die in zijn voordeel spreken, mee te delen.

3.9. Op 11 februari 2009 neemt de gouverneur van Brussel-Hoofdstad het bestreden besluit waarbij de aanvragen onontvankelijk worden verklaard.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker meent dat zijn belang niet ter discussie kan staan. Hij argumenteert dat indien zijn aanvragen tot het voorhanden hebben van zijn vuurwapens onontvankelijk worden verklaard, hij geen aanspraak kan maken op de regularisatiemaatregel en hij zich blootstelt aan een verdere strafrechtelijke vervolging.

5. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat de verzoeker zijn belang bij de vernietiging uitdrukkelijk baseert "op de gevolgen van de beslissing voor de strafrechtelijke vervolging". Volgens haar bestaat het belang van de verzoeker niet in het verkrijgen van de aangevraagde vergunningen en wordt dit bevestigd door de omstandigheid dat de verzoeker de retributies niet heeft betaald, noch de vereiste documenten heeft voorgelegd die moeten aantonen dat hij aan de voorwaarden voldoet. Zij besluit dat de verzoeker door middel van het annulatieberoep zijn belangen in de strafprocedure tracht te vrijwaren.

6. De verzoeker repliceert dat het bestreden besluit nadelige rechtsgevolgen met zich meebrengt en hem de mogelijkheid ontnemt om de

gevraagde vergunningen te verkrijgen. Hij verwijst naar de omstandigheid dat hij zich blootstelt aan strafrechtelijke vervolging indien het bestreden besluit wordt gehandhaafd en argumenteert dat een onontvankelijke aanvraag tot gevolg heeft dat de strafrechtelijke immuniteit komt te vervallen. De verwerende partij interpreteert zijn ingeroepen belang volgens hem te beperkt. Hij meent dat zijn belang niet uitsluitend in de mogelijkheid ligt om een beroep te doen op amnestie, maar ook in de mogelijkheid om via de regularisatiemaatregel de door hem gevraagde vergunningen te verkrijgen. Hij stelt dat zijn belang zich situeert op verscheidene vlakken en dat het onderzoek naar zijn belang samenvalt met het onderzoek van de grond van de zaak. Dit wordt volgens hem geïllustreerd door de omstandigheid dat de verwerende partij verwijst naar het gebrek aan betaling van de retributie en het niet aanbrenge van documenten ter ondersteuning van zijn vergunningsaanvraag.

Beoordeling

7. Het bestreden besluit bestaat uit de weigering om een positief gevolg te geven aan de aanvragen, ingediend door de verzoeker. Deze beschikt over de vereiste hoedanigheid en het belang om het bestreden besluit aan te vechten. Zoals uit het feitenrelaas blijkt, zijn de regularisatieaanvragen ingegeven door de bezorgdheid om een onwettige toestand als gevolg van de oude en de nieuwe wapenwet ongedaan te maken zodat hij geen strafsancities riskeert. Dit is een rechtstreeks belang dat meer is dan het horen gegrond verklaren van het middel.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

8. De verzoeker roept in een eerste middel de schending in van artikel 11, § 3, van de nieuwe wapenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsverplichting zoals bepaald bij artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet) in zoverre de provinciegouverneur besluit tot de onontvankelijkheid van de vergunningsaanvragen op grond van de overweging dat de verzoeker geen kopie van zijn identiteitskaart heeft overgemaakt die moet toelaten vast te stellen dat hij meerderjarig is. Hij stelt dat de aanvrager niet op straffe van onontvankelijkheid moet aantonen dat hij meerderjarig is en voorts dat hij zijn volledige identiteit heeft meegedeeld.

Hij argumenteert dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid die, via de verzoeker zelf en later via de politie en de procureur des Konings, over de nodige informatie beschikt omtrent de identiteitsgegevens van de verzoeker, geen afdoend gemotiveerde beslissing tot onontvankelijkheid kan nemen op grond van de overweging dat zij niet kan vaststellen dat de verzoeker meerderjarig is.

Volgens hem leidt het ontbreken van het bewijs van het slagen voor de examens op grond van artikel 11, § 3, van de nieuwe wapenwet niet tot de onontvankelijkheid en gebiedt deze bepaling niet dat hij een bewijs van een regelmatig bezoek aan een schietstand moet afgeven om een ontvankelijke vergunningsaanvraag in te dienen met sportief en recreatief schieten als wettige reden.

Hij stelt ten slotte dat het bestreden besluit voorbijgaat aan de opgave van een andere reden voor het verkrijgen van de nodige vergunningen, zijnde de intentie om een verzameling historische wapens op te bouwen.

9. De verwerende partij antwoordt dat de vereiste documenten voor de uitreiking van een vergunning niet zijn overgemaakt aan de bevoegde overheid en dat het bewijs van hun bestaan niet wordt geleverd. Zij werpt op dat de verzoeker geen belang heeft bij het middel aangezien het overeenkomstig de wettelijke vereisten onmogelijk is dat een aanvraag in dezen kan worden ingewilligd. Zij stelt dat de documenten om te oordelen dat de aanvrager voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 11, § 3, van de nieuwe wapenwet uit hun aard zelf ontvankelijkheidsvoorwaarden zijn en dat de aanvraag om ontvankelijk te zijn ook moet voldoen aan de voorwaarden opgelegd door het koninklijk besluit van 29 december 2006 tot uitvoering van sommige bepalingen van de nieuwe wapenwet, waarin wordt verwezen naar de procedure van artikel 12 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de oude wapenwet. Zij wijst erop dat overeenkomstig artikel 9bis van dit koninklijk besluit van 20 september 1991 de overheid die over de aanvraag moet oordelen, de aanvrager aan de proeven moet onderwerpen en dat indien de aanvrager meent dat hij nog niet over voldoende ervaring beschikt om te slagen voor de praktische proef of indien hij er niet is voor geslaagd, de procedure voor een periode van één jaar wordt geschorst. Zij wijst ten slotte op artikel 2 van het genoemde koninklijk besluit van 29 december 2006 dat bepaalt dat, opdat sportief en recreatief schieten als wettige reden voor het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig wapen kan worden aangenomen, de aanvrager een geldige sportschutterslicentie of schriftelijke bewijzen van vroegere deelname aan dergelijke activiteiten moet voorleggen en het wapen louter voor die reden moet gebruiken.

10. De verzoeker repliceert dat de verwerende partij ten onrechte een ontvankelijkheidsvoorwaarde toevoegt aan de wet door te oordelen dat bij het ontbreken van het bewijs van het slagen voor de theoretische en praktische proef en

bij het ontbreken van een bewijs van een regelmatig bezoek aan een schietstand, de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard.

11. De verzoeker benadrukt in zijn laatste memorie dat de aangehaalde motivering geen overtuigende motivering uitmaakt.

Beoordeling

12. Het bestreden besluit wijst de regularisatieaanvraag van de verzoeker af als onontvankelijk op grond van twee, elk op zichzelf staande motieven.

Ten eerste heeft de verzoeker de gevraagde stukken niet overgemaakt die op grond van artikel 11, § 3, van de nieuwe wapenwet vereist zijn. Ten tweede heeft de verzoeker de retributie zoals bepaald in artikel 54 van de nieuwe wapenwet niet betaald.

In het tweede middel bestrijdt de verzoeker het motief met betrekking tot de niet-betaling van de retributie. Zoals uit de beoordeling van dit middel zal blijken, is dit middel niet gegrond. Door de geldigheid van dit op zichzelf staand motief komt de wettigheid van de verwerpingsbeslissing niet in het gedrang. Het al dan niet gegrond karakter van dit middel, dat gericht is tegen het motief dat de verzoeker niet de vereiste documenten heeft bezorgd, betreft een overtuigend motief waardoor de gebeurlijke onwettigheid ervan niet tot vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. De kritiek die de verzoeker op dat overtuigend motief uitoefent, kan niet tot vernietiging leiden en is derhalve niet terzake dienend. De verzoeker heeft bijgevolg geen belang bij het middel.

Het eerste middel is niet ontvankelijk.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

13. De verzoeker roept in een tweede middel de schending in van artikel 57 van de nieuwe wapenwet en van de motiveringsverplichting zoals bepaald bij artikel 3 van de motiveringswet. Hij stelt dat de niet-betaling van de retributie niet de onontvankelijkheid van de aanvraag tot gevolg heeft. Hij zet uiteen dat bij de invoering van de nieuwe wapenwet werd vastgesteld dat er geen retributies meer gevraagd konden worden voor het aanvragen van vergunningen voor vergunningsplichtige wapens in toepassing van de oude regelgeving en dat dit in de praktijk betekende dat er na de inwerkingtreding van de nieuwe wapenwet voorlopige vergunningen werden uitgereikt onder de ontbindende voorwaarde van het betalen van een later te bepalen retributie. Artikel 57 van de nieuwe wapenwet kwam volgens hem tegemoet aan de lacune die ontstaan was omtrent de betaling van de retributies voor aanvragen voor vergunningen in de periode van 8 juni 2006, datum van de inwerkingtreding van de nieuwe wapenwet, tot en met 28 december 2006, datum van het van kracht worden van de nieuwe wettelijke retributieregeling. Hij concludeert dat het bestreden besluit niet afdoende is gemotiveerd.

14. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker uit het oog verliest dat hij in het kader van zijn aanvragen een retributie is verschuldigd op grond van artikel 54 van de nieuwe wapenwet en hij hieraan niet heeft voldaan. Zij stelt dat de kwestieuze aanvragen zijn ingediend na 28 december 2006 en dat artikel 57 van de nieuwe wapenwet tegemoetkomt aan de lacune die was ontstaan betreffende de betaling van de retributies voor de aanvragen in de periode van 8 juni 2006, datum van de inwerkingtreding van de nieuwe wapenwet tot en met 28 december 2006, datum waarop de nieuwe retributieregeling van hoofdstuk XX van de nieuwe wapenwet in werking is getreden. Zij zet uiteen dat, aangezien het sinds de inwerkingtreding van de nieuwe wapenwet niet meer mogelijk was om rechten en retributies te innen, de vergunningen tot het voorhanden hebben van

wapens afgegeven werden onder een ontbindende voorwaarde van betaling van deze belastingen van zodra die door de wet werden vastgelegd en dat deze praktijk werd ingeschreven in artikel 57 van de nieuwe wapenwet. Zij stelt dat, in het licht van het voorgaande, de betaling van de retributie enkel als een ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag kan worden beschouwd. Dat de gevolgen van de niet-betaling door de wet van rechtswege zijn bepaald, ontdoet deze voorwaarde volgens haar van elke opportuniteitsbeoordeling ten gronde. Zij concludeert dat het bestreden besluit artikel 57 van de nieuwe wapenwet dan wel de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet schendt.

15. De verzoeker repliceert dat in de toepasselijke regelgeving niet wordt bepaald dat de retributie voorafgaand aan de uitreiking van de vergunning moet worden betaald, noch dat het louter niet-betalen van een retributie de onontvankelijkheid van de vergunningsaanvraag tot gevolg heeft. Zij zet uiteen dat een retributie een vergoeding is die verschuldigd is aan de overheid, doordat deze een prestatie geleverd heeft en dat het de Belgische Staat vrij staat om de retributie te vorderen. Zij wijst er ten slotte op dat de betaling van een foutief bedrag wordt geëist, met name 65 euro per vergunning, terwijl na het bestreden besluit zou blijken dat het verschuldigde retributierecht in toepassing van artikel 54, § 1, 4°, van de nieuwe wapenwet 105 euro betreft voor de totaliteit van de aanvragen.

16. De verzoeker beklemtoont in zijn laatste memorie dat een retributie, die voortspuit uit vrijwillig aangegane gemeenrechtelijke verbintenissen, niet noodzakelijk betaald moet worden vooraleer de dienst kan worden verleend en dat in de wapenwetgeving geen termijn wordt bepaald waarbinnen de retributie moet worden betaald, noch dat deze voorafgaand aan de administratieve afhandeling van de vergunningsaanvraag moet worden betaald. Hij stelt dat uit de mogelijkheid tot regularisatie moet worden afgeleid dat het betalen van de retributie geen ontvankelijkheidsvoorwaarde uitmaakt. Hij wijst in dit verband naar de brief van 22 oktober 2008 waarin de verwerende partij aankondigt te zullen overgaan tot gedwongen invordering van de retributie.

Beoordeling

17. De bepalingen van de retributies zijn ingevoerd door de programmawet (I) van 27 december 2006. De parlementaire voorbereidende werken vermelden wat volgt :

"De wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie bevatte een artikel dat de Koning machtigde het bedrag vast te stellen van de rechten en retributies geheven naar aanleiding van de afgifte van vergunningen en erkenningen. Bij de opstelling van het ontwerp dat de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, verkort de Wapenwet, is geworden, werd in een gelijkaardige bepaling voorzien en het uitvoeringsbesluit terzake ging worden aangepast.

Ter gelegenheid van de adviesaanvraag bij de Raad van State over het wetsontwerp, heeft deze de opmerking gemaakt dat het invoeren van een belasting krachtens de Grondwet behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de wetgevende macht. Bijgevolg werd de betrokken bepaling weggelaten uit het ontwerp. Er werd toen beslist de kwestie te regelen in een aparte wet zodat het debat over de belangrijkste tekst kon worden voortgezet.

Sinds de inwerkingtreding van de Wapenwet is het niet meer mogelijk rechten en retributies te innen. Voorlopig worden de vergunningen tot het voorhanden hebben van wapens afgegeven onder een ontbindende voorwaarde van betaling van deze belastingen van zodra die door de wet zullen zijn vastgelegd. Deze voorwaarde wordt nu in de wet bevestigd.

Dit hoofdstuk is grotendeels geïnspireerd op het systeem ingevoerd door het koninklijk besluit van 16 september 1997 tot bepaling van het bedrag van de rechten en retributies die geheven worden met toepassing van de wapenwet.

(...)

Naar aanleiding van de regularisatie van het voorhanden hebben van veel wapens en de vernieuwing van veel vergunningen tot het voorhanden hebben van wapens in het kader van de inwerkingstelling van de nieuwe Wapenwet, werd voorzien in degressieve bedragen voor grotere hoeveelheden aanvragen ingediend door dezelfde persoon. Deze bedragen zullen evenwel slechts geldig blijven gedurende de overgangsperiode en met name ten opzichte van de aanvragen ingediend voor 31 maart 2007.

De bestaande kortingen en vrijstellingen werden hernomen. Dit ontwerp, van fiscale aard, zal in de plaats treden van het voornoemde koninklijk besluit van 1997 en zal onmiddellijk van toepassing zijn op de erkenningen van wapenhandelaars en van schietstanden, en op de wapendrachtvergunningen die nu nog worden afgegeven onder het stelsel van de oude wet. Het zal terugwerkende kracht hebben op de vergunningen tot het voorhanden hebben van wapens afgegeven onder het stelsel van de nieuwe wet vanaf 9 juni 2006.

Om de periode van onzekerheid voor de belanghebbenden te beperken, is er voorzien in de inwerkingtreding van de wet op de dag van haar publicatie".

Uit artikel 51 van de nieuwe wapenwet blijkt dat de retributie moet worden betaald bij de aanvraag en dat de betaling niet afhankelijk wordt gemaakt van de toekenning van de vergunning.

Uit de artikelen 51 en 57, 1°, van de nieuwe wapenwet, respectievelijk de verplichting opleggend om bij de aanvraag de retributie te betalen en bepalend dat bij niet-betaling van de retributie de voorlopige vergunningen van rechtswege worden ingetrokken, volgt dat de aanvraag niet kan worden toegekend indien blijkt dat de aanvrager de vereiste retributie niet heeft betaald. Bijgevolg maakt de betaling van deze retributie een ontvankelijkheidsgrond uit. De verzoeker betwist niet dat hij retributie verschuldigd is en dat hij de retributie niet heeft betaald. Uit het dossier blijkt dat hij er herhaaldelijk aan is herinnerd dat hij de betaling van de wettelijk bepaalde retributie verschuldigd was. De niet-betaling van de retributie volstaat om een weigeringsbeslissing te nemen.

Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Eerste onderdeel

Standpunt van de partijen

18. De verzoeker roept in een eerste onderdeel van het derde middel de schending in van artikel 44 van de nieuwe wapenwet in samenhang met artikel 16 van het koninklijk besluit van 29 december 2006 tot uitvoering van sommige bepalingen van de nieuwe wapenwet van 8 juni 2006, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsverplichting vervat in artikel 3 van de motiveringswet, in zoverre het bestreden besluit aan de verzoeker een termijn van acht dagen toekent om zijn wapens in te leveren. Hij stelt dat een deel van de wapens en wapenonderdelen waarop het bestreden besluit betrekking heeft, niet onder het toepassingsgebied van artikel 44, § 2, van de nieuwe wapenwet valt als

zijnde wapens die na de nieuwe wapenwet vergunningsplichtig zijn geworden. Hij zet voorts uiteen dat voor de wapens en wapenonderdelen die onder het toepassingsgebied van artikel 44, § 1, van de nieuwe wapenwet vallen, in een termijn van één maand is voorzien voor inlevering ervan bij het weigeren van het toekennen van een vergunning en dat dit gebeurt conform artikel 16, § 1 in fine, van voornoemd koninklijk besluit van 29 december 2006. Ten slotte is het zorgvuldigheidsbeginsel volgens hem geschonden doordat het bestreden besluit geen onderscheid maakt tussen verschillende vergunningsaanvragen die een verschillende procedurele afhandeling kennen.

19. De verwerende partij antwoordt dat de periode van één maand, aangeduid in artikel 16, § 1, van het koninklijk besluit van 29 december 2006, geen betrekking heeft op de inlevering van de wapens, maar wel op de uitdrukking van de intentie van de aanvrager wiens vergunning werd geweigerd aan de lokale politie die in normale omstandigheden de wapens reeds in bewaring heeft. Deze periode is volgens haar niet van toepassing op de verzoeker aangezien de lokale politie de wapens niet in bewaring houdt, maar ze daarentegen in beslag heeft genomen in het kader van een gerechtelijk onderzoek en de verzoeker een afwijkende procedure kon genieten op basis van de beoordeling van de kamer van inbeschuldigingstelling die stelde dat het beslag een regularisatieaanvraag niet in de weg stond. Zij stelt dat het betwiste artikel 2 van het betreden besluit betrekking heeft op de wapens in zijn bezit en dat slechts in de mate dat en vanaf het ogenblik waarop de verzoeker in het bezit zou zijn van deze wapens, hij over acht dagen beschikt om aan deze beschikking uitvoering te geven. Zij argumenteert dat, gelet op het onderscheid tussen de situatie geïllustreerd in het genoemde koninklijk besluit, met name het in bewaring geven van wapens, en de voorliggende situatie, met name de inbeslagname van wapens, het niet onredelijk is vanwege de provinciegouverneur om te bepalen dat de verzoeker als hij in het bezit zou zijn van niet vergunde wapens hij over een kortere termijn van acht dagen beschikt om over te gaan tot de afgifte of overdracht.

20. De verzoeker wijst er in zijn memorie van wederantwoord op dat de verwerende partij bevestigt dat de, volgens hem te dezen voorgeschreven, periode van één maand niet nageleefd is gelet op de inbeslagname van de wapens en het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Brussel.

21. Hij beklemtoont in zijn laatste memorie dat hij vergunningsaanvragen heeft ingediend voor zowel wapens die onder de oude wapenwetgeving vergunningsplichtig waren en die onder nieuwe wapenwetgeving vergunningsplichtig bleven, als voor wapens die onder de oude wapenwetgeving niet vergunningsplichtig waren en die onder de nieuwe wapenwetgeving vergunningsplichtig werden, en dat voor beide onderscheiden categorieën van wapens een onderscheiden aanvraagprocedure geldt.

Beoordeling

22. De verzoeker viseert in het middelonderdeel artikel 2 van het bestreden besluit waarbij aan de verzoeker bevolen wordt om, als gevolg van de onontvankelijkheid van de vergunningsaanvragen, zijn wapens, die nog in zijn bezit zijn gebleven, over te dragen :

"De Heer Herwig BECKERS beschikt over een termijn van acht dagen, te rekenen vanaf de datum van betekening van onderhavig besluit om voormelde wapens en munitie in zijn bezit aan een erkende persoon af te geven of om deze wapens en munitie over te laten of te laten overnemen door een erkende persoon of een persoon die houder is van een vergunning tot voorhanden hebben, in overeenstemming met hoofdstuk II van het Koninklijk Besluit van 20 september 1991. Hij beschikt over dezelfde termijn om de vergunningen tot voorhanden hebben, waarvan de hernieuwing geweigerd werd, aan de lokale politie te overhandigen".

23. Artikel 2 is een loutere uitvoeringsmaatregel van artikel 1 van het bestreden besluit. Het juridisch effect van de uitvoeringshandelingen kan in essentie worden teruggeleid tot de handelingen die zij uitvoeren. Er staat hiertegen geen annulatieberoep open. De bestreden bepaling is een louter gevolg van de

beslissing om de aanvragen te verwerpen en maakt toepassing van artikel 16, § 2, van het koninklijk besluit van 29 december 2006 tot uitvoering van sommige bepalingen van de nieuwe wapenwet.

De verzoeker toont daarenboven niet aan belang te hebben bij dit middelonderdeel aangezien uit het administratief dossier blijkt dat wapens waarvoor hij een vergunning heeft aangevraagd, reeds in beslag zijn genomen naar aanleiding van een strafrechtelijke procedure. Hij toont niet aan welke wapens waarvoor hij een vergunning heeft aangevraagd, nog in zijn bezit zijn.

Het eerste onderdeel van het derde middel is niet ontvankelijk.

Tweede onderdeel

Standpunt van de partijen

24. In een tweede onderdeel van het derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 16, §§ 1 en 2, in fine, van voornoemd koninklijk besluit van 29 december 2006, doordat het bestreden besluit de mogelijkheid tot neutralisatie of vernietiging niet vermeldt.

25. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel. Zij stelt dat hij zijn wapens virtueel heeft overgedragen aan een erkend wapenhandelaar onder ontbindende voorwaarde van de schorsing of vernietiging van het bestreden besluit. In de mate dat de verzoeker ingeval van vernietiging van het bestreden besluit zijn wapens niet wenst te neutraliseren of te vernietigen, valt volgens haar niet in te zien welk belang hij zou hebben bij dit tweede onderdeel van het middel.

Beoordeling

26. Zoals uit de beoordeling van het eerste onderdeel blijkt, kan artikel 2 van het bestreden besluit niet worden aangevochten aangezien het geen rechtsgevolgen heeft, maar louter uitvoering geeft aan de wet. Daarbij komt nog dat de verzoeker geen belangenschade heeft geleden door de niet-vermelding van de mogelijkheid tot neutralisatie of vernietiging. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker op de hoogte was van deze mogelijkheid en door het instellen van een annulatieberoep tegen het bestreden besluit wil vermijden dat de wapens worden geneutraliseerd of vernietigd. De verzoeker heeft bijgevolg geen belang bij dit middelonderdeel.

Het tweede onderdeel van het derde middel is onontvankelijk.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

27. De verzoeker roept in een vierde middel de schending in van artikel 3, § 2, van de nieuwe wapenwet, van artikel 2 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 betreffende de vuurwapens met historische, folkloristische of decoratieve waarde en de vuurwapens die voor het schieten onbruikbaar zijn gemaakt en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt dat een deel van de wapens en wapenonderdelen waarvoor hij een vergunningsaanvraag heeft ingediend, na het indienen van de vergunningsaanvragen op 30 juni 2007, maar vóór het nemen van het bestreden besluit, vrij verkrijgbaar zijn en dus niet langer vergunningsplichtig conform artikel 3, § 2 van de nieuwe wapenwet. Hij verwijst naar voornoemd koninklijk besluit van 20 september 1991 dat bepaalt welke wapens vrij verkrijgbaar zijn. Hij stelt dat een aantal van de wapens waarvoor hij op 30 juni 2007 een vergunningsaanvraag heeft ingediend, niet langer vergunningsplichtig is. Deze wapens en wapenonderdelen worden vermeld in een proces-verbaal nr. 111597/05 van 23 augustus 2005 dat gewag maakt van

zogenaamde "blanke wapens". De provinciegouverneur handelt volgens de verzoeker op onzorgvuldige wijze door geen onderscheid te maken tussen de vrij verkrijgbare wapens en de vergunningsplichtige wapens.

28. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker nalaat om aan te tonen en te bewijzen dat de bedoelde wapens inderdaad zouden voldoen aan de voorwaarden van dit koninklijk besluit van 20 september 1991 om als vrij verkrijgbaar te worden gekwalificeerd. Zij stelt dat de verzoeker niet aan de provinciegouverneur heeft meegedeeld dat de bedoelde wapens vrij verkrijgbaar zouden zijn en dus niet langer aan de aanvraag moesten worden onderworpen. Zij meent dat, aangezien dit niet voor eenvoudige constatering vatbaar zou zijn, haar niet kan worden verweten dat zij deze wapens niet uitdrukkelijk heeft uitgesloten uit het bestreden besluit. Zij stelt voorts dat, in de mate dat de verzoeker kan bewijzen dat bepaalde wapens niet langer vergunningsplichtig zijn, het bezit ervan hoe dan ook niet wordt aangetast door een beslissing waarmee de afgifte van een vergunning wordt geweigerd.

29. De verzoeker repliceert dat de wapens en wapenonderdelen waarvoor hij een vergunning aanvraag, maar die vrijgesteld worden van de vergunningsplicht, voor eenvoudige vaststelling vatbaar zijn. Deze wapens en wapenonderdelen worden volgens hem duidelijk omschreven, wat maakt dat een nazicht en/of vergelijking met voormelde lijst van vrij verkrijgbare wapens eenvoudig te verrichten zou zijn.

Beoordeling

30. Artikel 3 van de nieuwe wapenwet deelt de wapens in drie categorieën in, met name de categorie van de verboden wapens (§ 1), de categorie van de vrij verkrijgbare wapens waarvoor geen vergunning vereist is (§ 2) en de restcategorie van de vergunningsplichtige wapens (§ 3).

Artikel 3, § 2, van de nieuwe wapenwet luidt als volgt :

" Als vrij verkrijgbare wapens worden beschouwd :

1° de blanke wapens, de niet-vuurwapens en de namaakwapens waarvoor geen bijzondere regeling geldt;

2° de vuurwapens met een historische, folkloristische of decoratieve waarde zoals bepaald door de Koning. Indien dergelijke vuurwapens buiten het kader van historische of folkloristische manifestaties voor het schieten worden bestemd, worden zij evenwel beschouwd als vergunningsplichtige vuurwapens;

3° de vuurwapens die, overeenkomstig de regels vastgesteld door de Koning, definitief voor het schieten onbruikbaar zijn gemaakt;

4° de vuurwapens die ontworpen zijn voor het geven van alarm of signalen, reddingsactiviteiten, slachten van dieren of visserij met harpoenen, of bestemd zijn voor industriële of technische doeleinden, mits zij alleen voor dat welbepaalde gebruik kunnen worden aangewend, overeenkomstig regels vastgesteld door de Koning. Artikel 5 is niet van toepassing op deze wapens".

In het koninklijk besluit van 20 september 1991 betreffende de vuurwapens met historische, folkloristische of decoratieve waarde en de vuurwapens die voor het schieten onbruikbaar zijn gemaakt wordt bepaald welke wapens vrij verkrijgbaar zijn. De lijst van vrij verkrijgbare wapens werd uitgebreid bij koninklijk besluit van 9 juli 2007 tot uitvoering van sommige bepalingen van de nieuwe wapenwet dat in werking is getreden op 2 augustus 2007.

31. Indien de wapens niet aan een vergunningsplicht onderworpen zijn en vrij verkrijgbaar zijn in de zin van artikel 3, § 2, van de nieuwe wapenwet, kan de houder van deze wapens vrij, zonder overheidsinmenging, deze wapens in zijn bezit houden. Andere wapens, die wel vergunningsplichtig zijn en waarvan de aanvraag werd verworpen, moeten volgens de wet afgegeven worden.

Gelet op de gewijzigde regelgeving kan de verzoeker niet op grond van het bestreden besluit worden verplicht om de vrij verkrijgbare wapens af te staan. De bestreden bepaling dient, in acht genomen de toepasselijke regelgeving, dusdanig te worden geïnterpreteerd dat de verzoeker de vrij verkrijgbare wapens niet dient af te geven, maar enkel de wapens die aan de

vergunningsplicht zijn onderworpen. De verzoeker heeft bijgevolg geen belang bij het middel.

Het vierde middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenendertig maart tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin